

BOGDAN VENED.

V SMRTNI SENCI.

BALTIŠKA POVEST.

VII.

Z glavo trudno in pobešeno — kakor cvetica, ki jo je ponoči bila in globoko k tlom uklonila nemila ploha — potrt — kakor hrast, ki ga je celo noč mikastila nezvana razdivjanka nevihta, je slonel drugi dan dopoldne nadknez Krut pri oknu Pluzonove hiše. Nad Velegostom je ponosno - veselo plavalo jesensko, a še vedno močno solnce. Mladi nadknez je pa gledal skozi okno čemerno, klavrno, kakor bi ga bile v pustinji kje zatele in objele puste in dolgočasne pozno-jesenske megle.

Poraz — telesni in duševni —, ki ga je doživel prejšnji večer, ga je pekel in bolet v dno srca. Šel je bil kmalu potem v določeno mu sobo k počitku, ne da bi bil izpregovoril besedico. A ni mogel pa ni mogel zatisniti očesa. Celo noč je prečul. Zakaj je morala priti nad njega taka nezgoda? Zakaj ga je morala doleteti taka sramota? Kako hitro se je pooblačilo in potemnilo nebo njegove sreče in slave! Vzdignil se bodeš s čapljami, z vrani bodeš padel na zemljo — ta rujanski pregovor se je nad njim kaj hitro uresničil. A pokaj bi tožil:

saj je tega poniževalnega padca sam kriv! Zakaj je pa pribesnel v Velegost? Čeprav je v Tešinu slišal, da je šel Gotšalkov sin Budivoj v Velegost, kaj mu je bilo treba zato zdivjati in leteti in noreti za njim? Saj se mu Budivoja vendar ni treba nič bati — to bi bil lahko takoj preudaril in se še ne zmenil za njega, oziroma za njegov izlet v Velegost! Kaj bode opravil proti njemu človek, ki se mora potikati po tuji deželi kot begunec, izgnanec, in si samo v beraško-siromašno obleko preoblečen upa stopiti na bodriška tla, da tu priberači kaj za svoj gladni želodec! Tako naj bi bil on, krotki Krut, kakor so ga imenovali že rujanski rojaki, pojmoval in tolmačil to stvar pa mu ne bi bilo treba doživeti takega osramočenja! Toda kar je, je. Stvari sedaj ne more predrugačiti. In da je tako ravnal, tudi ni nič posebno čudnega; vsaj izgovarjati se dá njegovo vedenje — —

Hm, rad ima Slavico, in to je ves izgovor. To in edino to ga je zavedlo k toli nepredvidnemu in nemodremu koraku. Sicer še sam ne ve, kdaj in kako je to prišlo, ali prišlo je: zaljubil se je v Slavico, zaljubil strásto, vroče, koprneče. Da je ves in do cela zaverovan vanjo, to je spoznal zlasti